

פרשת שמיני

שלמות הבריאה והבנת המקום שלנו בה

פתיחה

פרשת שמיני מתארת את היום השמיני להקמת המשכן, הוא ראש חודש ניסן. במשך שבעת הימים שקדמו ליום הזה משה רבנו הוא זה שהיה מקריב את הקורבנות. כאן, בהמשך לפרשה הקודמת, משה קורא לאהרון בפעם הראשונה להיכנס לתפקיד, להעלות את הקורבנות ולכפר עבור עם ישראל. סוף סוף, לאחר עבודת הקורבנות של אהרון, מתגלה כבוד ה' אל כל העם. השכינה שורה בשלמות על עם ישראל - השמחה עצומה, כל העם שרים, שמחים ונופלים על פניהם.

בתוך כל השמחה הזאת, לוקחים בניו של אהרון, נדב ואביהוא, את מחתותיהם ומקריבים אש זרה לפני ה'. באותו מעמד נשגב, יוצאת אש מלפני ה' ושורפת את נדב ואביהוא - שני חוטים של אש יצאו מהמזבח והתפצלו לארבעה חוטים אשר חדרו דרך נחיריהם של בני אהרון ושרפו אותם מבפנים. לנוכח הטרגדיה הנוראה שפוקדת אותנו, מתגלה גדולתו של אהרון, כתוב, "יָדָם, אֶהְרֶן" - אהרון מקבל עליו את הדין, וביחד עם בניו הנותרים, ממשיך לעשות את עבודת המשכן. אהרון מקבל את רצון השם בשלמות.

בזכות מעשיו, מדבר ה' אל אהרון ישירות ונותן לו את הציווי שלא לשתות יין, הוא ובניו, בגישתם אל המזבח, לעשות את העבודה.

הפרשה מסיימת בדיני מאכלות - איזו חיה לאכול ואיזו לא לאכול, מה טמא ומה טהור, איזה עופות טמאים ואיזה טהורים, והאיסור על אכילת שרצים ושקצים למיניהם. "כִּי אֲנִי ה', אֶלְקֵיכֶם, וְהִתְקַדְּשִׁיתֶם וְהִיִּיתֶם קְדוֹשִׁים, כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי; וְלֹא תִטְמְאוּ אֶת-בְּשָׂתֵיכֶם, בְּכָל-הַשָּׂרֵץ הַרְמֵשׁ עַל-הָאָרֶץ. כִּי אֲנִי ה', הַמַּעֲלֶה אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם, לִהְיוֹת לְכֶם, לְאֱלֹקִים; וְהִיִּיתֶם קְדוֹשִׁים, כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי."

איך מתקשרים כל הפרטים המסופרים בפרשה? ומה היא מגלה לנו על העבודה הרוחנית המתבקשת מאתנו? מה מסמל היום השמיני עבורנו? מה ניתן ללמוד ממותם של נדב ואביהוא? ואיך מתקשרת פרשת המאכלות האסורות דוקא להקמת המשכן? שוב נזכיר כי התורה אינה תיעוד היסטורי, זוהי תורת אמת, תורת חיים, אקטואלית לתמיד - בה יכול למצוא כל אדם את עצמו, בכל שלב של חייו, לקבל ממנה הוראת דרך כיצד לנהוג ולהתקדם במעלות הסולם הרוחני.

שלמות בבריאה

כל הבריאה בנויה מסדר של אורות וכלים. ניתן לומר שאנחנו זה הכלים ויש בעצם רק אור אחד, האור של הבורא יתברך. כל התכלית של קיומנו היא להידבק בבורא, להשכין את האור בתוך הכלים בצורה מושלמת. עד לרגע המיוחל, שנאמר עליו, "בַּיּוֹם הַהוּא, יִהְיֶה ה' אֶחָד-וְשְׁמוֹ אֶחָד" (זכריה י"ד ט'). ה' זה האור ושמם מרמז על הכלי - הכל יהיה בשלמות ובאחדות אחת נפלאה. נראה שעיקר הפרשה, על כל העניינים המופיעים בה, היא אותה שלמות תכליתית.

בניין האמונה השלמה

עיקר חיינו הרוחניים סובב על האמונה. ישנם שלושה מרכיבים עיקריים בעבודה הרוחנית של האמונה: אמונה כללית, האברים של האמונה והפנימיות. ננסה להבין במעט מה זה אומר. מסביר הרב שליט"א, יש אמונה כללית במצוות, אבל כדי שזה יעבור למעשה, צריך את הפרטים. למשל, ישאלו אחד, אתה אוהב את עם ישראל? הוא יגיד בודאי. אח"כ, הוא נכנס לאוטובוס ומישהו עובר ולא שם לב אליו ונותן לו מכה בשגגה. אז תכף הוא כועס עליו. מה זאת אומרת? אם אתה כל כך אוהב את עם ישראל, מה אתה מתרגש מדבר כל כך קטן? למה אתה לא מלמד זכות? גם את עצמך תכף היית שופט ברותחין? למה אתה שופט את החבר שלך ככה? מתגלה כאן פער בין האמונה הכללית שלו והמעשים בפועל. האהבה שלו לעם

פרשת שמיני

ישראל היא כללית, וזה לא שהיא לא אמיתית, אבל זה לא כמו מתי שמצליחים להכניס אותה לפרטים. באמונה יש כללי ופרטי. כל יהודי יש לו אמונה. אין דבר כזה, יהודי בלי אמונה. השאלה מה הוא עושה איתה.

בספר תהילים דוד המלך אומר, "כי במצוותיך הֶאֱמַנְתִּי" (תהילים קי"ט ס"ו). אומר הרב שליט"א, צריך להבין, המצוות הם האברים של התורה, אלה הפרטים - אלה האברים של האמונה. לכן אדם לא יכול להוכיח את האמונה שלו לפני שהוא מקיים את המצוות. יש לו את האמונה הכללית, אבל בפרטים הוא יכול לעשות אפילו את ההיפך. אין לו את הבסיס של כניסה לפרטים ולכן לאמונה הכללית שלו אין כל כך אחיזה במציאות.

על מנת שתהיה שלמות אמיתית, צריך את האמונה הכללית וצריך את הפרטים, המצוות שבונות אותה. בנוסף לכך, צריך את הפנימיות של הפרטים. צריך את כל האברים הפנימיים בכדי שהמערכת תפעל בצורה נכונה. המצוות הן הפרטים שבונים את הבניין השלם של האמונה.

למשל, אם אדם רוצה לבנות שולחן. זה לא מספיק שיהיה לו את הרעיון הכללי של מה זה שולחן. רעיון זה יפה, אבל בפועל זה עדיין לא שולחן. עכשיו הוא צריך לרדת לפרטים, לייצר רגליים ופלטה לשולחן, להרכיב את הכל ביחד, לשייף ולצבוע. רק ע"י הפרטים יכול להיבנות שולחן. אבל יתרה מזאת, אם אותו אדם ירד לעומק הפרטים ויבין את הפנימיות של כל חומר, את סוג העץ, את טיב הצבע, את העמידות שלהם בקור וחום, את רמת החיבורים, וכו', השולחן יהיה יותר ויותר איכותי ויהיה לו קיום טוב יותר במציאות. כל שכן בכל בניין רוחני, ולכן חייבים גם את הפנימיות.

הבניין השלם

הרב שליט"א אומר, הבניין השלם של האדם המאמין בבורא עולם, זה המח והלב. שם האדם יודע גם את הפנימיות. אז הוא לא צריך, בכל רגע, לשאול את עצמו, את זה אני צריך לעשות ואת זה לא לעשות? למה לעשות ולמה לא לעשות? אלא שיהיה קשר כל כך תמידי שהכל יפעל ביחד - האמונה הכללית והאברים של האמונה והפנימיות. זה ממש מעשה של מלאכים.

נחזור רגע למעמד הר סיני. בהר סיני קיבלו בני ישראל עדיים, קישוטים. מסביר הרב שליט"א, שהעדיים האלה היו הדבר שקישר אותם באופן תמידי לבורא עולם. כל עוד העדיים היו אצלם, נמשך אותו גילוי מופלא וחיבור רציף עם הבורא. הקישוט הזה גרם להם להתעלות למדרגת מלאכי השרת - מדרגת 'נעשה ונשמע' - מדרגה רוחנית, בה, כביכול, העשייה קודמת לשמיעה.

אבל 'נעשה ונשמע' לא אומר שאנחנו רוצים לפעול כמו רובוטים ולא להשיג את סוד המצוות, אלא אדרבא, השיא של העבודה זה, "דַע אֶת-אֱלֹקֵי אֲבִיךָ וְעַבְדֵהוּ" (דברים הימים א' כ"ח ט') - זה הפנימיות. "אֲבִי וְיִשְׁנָה, וְלִבִּי עָר" (שיר השירים ה' ב') - הלב ער לסודות התורה, שם הוא בוער - זה המדרגה של 'נשמע', לשמוע את הסודות. אלא שאצל מלאכי השרת, העשייה היא תמידית וביחד איתה הלב שומע. זה לא קודם נעשה ואח"כ נשמע, זה ביחד וזה תמידי. הרוחניות לא מתחלקת לחלקים. אין חלק של עשייה וחלק של שמיעה, אלא הכל פועל ביחד.

אז כשעם ישראל אמרו 'נעשה ונשמע' הם קיבלו שני כתרים ממלאכי השרת, הם היו כמו מלאכי השרת - בהירות תמידית ללא הסתרות בעבודה. הסתרות שמביאות את האדם לחטא. זה המצב של השכנת השכינה בלי אמצעים. כשיש אמצעים, אז מתי שהם מופיעים, האדם קשור לבורא וכשהם אינם, אז הוא לא. לצורך העניין, אפילו משה רבנו נחשב לאמצעי, וצריך להאמין בהשם אפילו כשמשה לא נראה. אי

פרשת שמיני

אפשר להבטיח שתמיד יהיה מנהיג שאפשר להתקשר דרכו לבורא עולם. לפעמים האדם נשאר לבד, וגם אז הוא מחויב להמשיך ולפעול בשלמות.

מאכלות אסורות

כתוב בפרשה, "וַיְדַבֵּר ה' אֶל-מֹשֶׁה וְאֶל-אַהֲרֹן, לֵאמֹר אֲלֵהֶם. דַּבְּרוּ אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, לֵאמֹר: זֹאת הַתְּיָה אֲשֶׁר תֹּאכְלוּ, מִכָּל-הַבְּהֵמָה אֲשֶׁר עַל-הָאָרֶץ". מה הקשר לשלמות שדיברנו עליה עד כה? ואיך נכנס כאן, בפרשה העוסקת בחנוכת המשכן כל העניין של אכילה?

כתוב, "זֶה לְעֵמֶת-זֶה עֲשֵׂה הָאֱלֹקִים" (קהלת ז' י"ד), וכתוב בזוהר הקדוש, פרוש הסולם, "ר' שמעון אמר, כלל הכל הוא, כי כמו שיש עשר ספירות האמונה למעלה, כך יש עשר ספירות דכשפים הטמאים למטה, וכל מה שיש בארץ מהם אחוזים בצד זה, ומהם אחוזים בצד האחר, והתיר לנו הכתוב, אותם בעלי חיים הנאחזים בצד העשר ספירות דקדושה, ואסר לנו כל בעלי חיים הנאחזים בצד עשר ספירות הטומאה" (זוהר שמיני ק"ו).

לכל דבר בעולם יש שורש. החכמה היא לדעת אותו ולנהוג בהתאם. אומר הרב שליט"א, יש מאכלות כשרות ויש מאכלות לא כשרות. למאכלות כשרות יש את הטבע הטוב, יש להן את התכונות הטובות, יש בהן המשכה של אור בצורה נכונה. החיות במרכבה הקדושה אלו החיות הטהורות ומשם יש המשכה לכל החיות הכשרות. המאכלים האסורים, השורש שלהם במרכבה הטומאה. המצב של האדם תלוי לאיזה שורש הוא מתקשר.

כתוב על המאכלות האסורות, "וַנְטַמְתֶּם בָּם", וכתוב בגמרא "ונטמתם בם אל תקרי ונטמתם אלא ונטמטם" (מסכת יומא), שנהייתם אטומים, זה מטמטם וסותם את הצינורות של הלב. עורקי הלב פועלים, יש בהם חמצן, הם מובילים חיות לכל הגוף. המאכלות האסורות סותמות את דרכי הזרימה של החיות, בגשמי וברוחני. עוד כתוב בזוהר, "ובא וראה, כל מי שאוכל מאכלות האסורים, מתדבק בצד האחר, ומתעב נפשו וגופו, ורוח הטומאה שורה עליו, ומראה עצמו שאין לו חלק בא-ל העליון, ואינו בא מן הצד שלו, ואינו דבוק בו" (שם קי"א).

ממשיך הרב שליט"א, הטבע של הגוף שלנו זה להתאוות לחטא, למה שאסור. הגוף מקולקל ולכן צריך לפעול מעל הגוף, צריך להגיע להשראת השכינה בגוף, כמו במשכן. זה גם הקשר של פרשת המאכלות לכאן. בשביל השראת השכינה, בשביל השלמות, צריך לטהר את הגוף שיהיה טהור, שהחיות שלו תבוא רק ממאכלות כשרות - כך הוא יכול להתקשר לשכינה. לא מספיק המאכל עצמו, צריך מחשבה, דיבור ומעשה. המחשבה צריכה להיות שאנו אוכלים כדי שיהיה לנו כח לעבוד את השם, ו/או צריכה להיות בכוונות האכילה. הדיבור זה הברכה שצריך לברך והמעשה זו עצם האכילה כמובן.

התורה באה להזכיר לנו שאם אנו רוצים להגיע למצב שהאור ישכון בכלי, לקשר אמיתי, רציף ושלם עם הבורא, אנו צריכים להיזהר מאוד במה שנכנס אל פינו. כתוב בתוספות, "עד שאתה מתפלל שיכנסו דברי תורה לתוך פיך, התפלל שלא יכנסו מאכלות אסורות לתוך מעיך". אומר ה'מאור ושמש', ר' קלמן הלוי עפשטיין זצ"ל, "כל מאכל ודבר גשמי הוא חוצץ בפני האדם, לבל יראה אור הבהיר. אולם, במאכלים טהורים אותם התירה תורתנו הקדושה... האוכלים בקדושה ובטהרה... (יכול) לשבור המסכים המבדילים ולחזות בנועם השם... והמטמא עצמו במאכלים אסורים, הוא ממשיך עליו כח הטומאה עד שכמעט אין יכולת לשורש נשמתו להסיר המסכים שמוסיף במאכלים האסורים ההם" (מאור ושמש, שמיני).

המעשה של נדב ואביהוא

פרשת שמיני

בעוד העם כולו אחוז בשמחה השלמה למראה השכינה שירדה על המשכן בעת הקרבת הקורבנות הראשונים, קמו בניו של אהרון, נדב ואביהוא, ועשו מעשה ששילמו עליו בחייהם, "ויקחו בני-אֶהֱרֹן נָדָב וְאַבְיָהוּא אִישׁ מִחֶמְתּוֹ, וַיָּתְנוּ בָהֶן אֵשׁ, וַיִּשְׂימוּ עָלֶיהָ, קִטְרֶת; וַיִּקְרִיבוּ לִפְנֵי ה', אֵשׁ זָכָה--אֲשֶׁר לֹא צִוָּה, אֲתֶם. וַתֵּצֵא אֵשׁ מִלִּפְנֵי ה', וַתֹּאכַל אוֹתָם; וַיָּמָתוּ, לִפְנֵי ה'". מי הם נדב ואביהוא ומה מסתתר מאחורי המעשה שעשו? והעיקר כיצד זה קשור לנפש שלנו פנימה והבנת התפקיד והמקום שלנו בסדר הבריאה? ננסה לשפוך מעט אור על כל העניין, מתוך ההבנה שסיפורם של נדב ואביהוא, החטא שלהם ועונשם, הם דברים גבוהים עד בלי די ולא נוכל באמת לתפוס את העניין על בריו.

בשמות גבוהות

נדב ואביהוא מתו בתוך המשכן, ביום הקדוש של חנוכת המשכן ומיד לאחר מכן, הדבר הראשון שאומר משה לאהרון הוא, "הוא אֲשֶׁר-דָּבַר ה' לְאֹמֵר בְּקִרְבֵי אֶקְדָּשׁ". כתוב במדרש, "אר"ש בר נחמן, זה הדיבור נאמר למשה בסיני ולא נודע לו עד שבא מעשה לידו. אמר משה לאהרון, אחי, בסיני נאמר לי שאני עתיד לקדש את הבית הזה, ובאדם גדול אני מקדשו, והייתי סבור שמא או בי או בך הבית הזה מתקדש, ועכשיו ב' בניך גדולים ממני וממך" (ויקרא רבה י"ב). אמרו חז"ל שהנשמות של נדב ואביהוא היו גבוהות יותר מנשמותיהם של משה ואהרון, במדרגת "בקרובי אקדש", שאין לנו שום תפיסה בה כלל.

הפגמים שלהם

במקומות שונים, מנו חז"ל את החטאים שבעבורם נענשו נדב ואביהוא. כתוב במדרש שנענשו על שהיו שתויי יין ולכן מיד לאחר הפרשה הזאת מדבר השם אל אהרון ואומר לו, "יין וְשִׁכָר אֶל-תִּשְׁתְּ אֶתְּהָ וּבְיַיִךְ אֶתְּךָ, בְּבִאָכְךָ אֶל-אֶהֱל מוֹעֵד--וְלֹא תִמְתּוּ: חֶקֶת עוֹלָם, לְדֹרֹתֵיכֶם". כמו כן, על שהיו מחוסרי בגדים, ועל שנכנסו למשכן בלא רחיצת ידים ורגלים, ועל שלא היו להם בנים, ועל שלא היו להם נשים (ויקרא רבה כ'), וגם כתוב שהיו מהרהרים אחרי משה ואהרון, שהיו משה ואהרון הולכין תחלה, ונדב ואביהוא מהלכין אחריהן, וכל ישראל אחריהן, ואומרים, מתי הללו מתים ואני ואתה ננהיג את הדור (סנהדרין נ"ב). עוד כתוב, שנענשו על שהורו הלכה בפני משה רבן (יומא נ"ג), דבר שהוא אסור מהתורה.

יש כאן לפחות שני עניינים מאוד לא מובנים. ראשית, אמרנו שנשמות גבוהות היו, אז איך נפלו בכל כך הרבה פגמים? שנית, כתוב בתורה שהחטא המפורש שלהם היה, "ויקריבו לפני ה', אֵשׁ זָכָה", אם כן, מדוע חז"ל היו צריכים למנות כל כך הרבה חטאים אחרים?

מציאות של קו

הדברים מתבהרים בדבריו של ה'נתיבות שלום' על הפרשה. ידוע שכל מטרת העבודה של היהודי היא, "ובו תִּדְבָק" (דברים י' כ'), דבקות בבורא, וכתוב ב'ספרי', "וכי אפשר להידבק בשכינה, אלא הדבק בחכמים ובתלמידיהם" (דברים י"א). אולם יש מצב שבו המקבל יותר גדול מהמשפיע, שהתלמיד גדול מהרב, ואף על פי כן צריך להתקשר ולהיות כפוף למשפיע, לאיש אשר בו בחר ה' ונתן לו את כח ההנהגה.

כבר דברנו מספר פעמים, שהאור העליון, השפע, מגיע אל כל חלק בבריאה, דרך צינורות של שפע. כולנו שותפים במערכת השפעה, לכל אחד יש את המשפיע שלו ואת המקבל ממנו. כמו בספירות הקדושות, יש לכל ספירה, ספירה עליונה ממנה וספירה תחתונה ממנה. הדרך היחידה שלנו לקבל את השפע המגיע לנו, היא ע"י זה שנהיה כפופים למשפיעים שלנו. אם זה למנהיגי הדור שמונו מהשמים, אם זה למורים שלנו, ואם זה לאבא ואמא שלנו, ועל כן למשל מצות כיבוד הורים היא כל כך חמורה וחשובה.

מוסבר בקבלה שעולם התיקון בנוי בצורה של קו. קו המקשר אותנו, הנבראים, דרך כל העולמות, עד אור אינסוף ב"ה. כל התיקון נעשה בצורה של קו, כשיש גבוה יותר ונמוך יותר, זך ועב. להבדיל ממצאות של

פרשת שמיני

עגולים אשר בה כולם שוים, ללא הבחן מדרגות, והדברים עמוקים מאוד. לענייננו, על מנת שאדם יעשה את העבודה הנדרשת ממנו, הוא צריך לקבל את חוקיות הקו שבבריאה ואת מקומו בסדר ההשתלשלות. אמנם נדב ואביהוא אכן היו גדולים ממה שאהרון, כמו שאומר משה במדרש, אבל, אומר ה'נתיבות שלום', "אך בזה היה הפגם שלהם, בנקודה הזאת שאפילו אם המקבל יותר גדול מהמשפיע, מכל מקום הוא מוכרח להיכנע אליו, כי זוהי הנשמה שעל ידה צריך להגיע אליו השפע העליון" (נ"ש שמיני).

הסיבה שהתורה אומרת שהביאו אש זרה, היא לא מפני שאסור לכהן להביא אש אל המזבח, שאע"פ שהאש יורדת מהשמים, מצוה להביא גם אש מההדיוט, מהכהן הפשוט שמשרת בקודש. אלא שהאש היתה 'זרה', מפני שלא קיבלו את רשותו של משה לענין. כפי שכותב רש"י, "שאף שהורו כראוי, נענשו שלא נטלו רשות".

שמירה עליונה

כאשר יהודי קשור למנהיג רוחני אמיתי וכפוף אליו, הרי זה ממשיך עליו שמירה עליונה. בעת שיהודי דבוק בשם, אין שום פגע רע יכול לשלוט בו כי יש עליו שמירה עליונה. כמו שכתוב, "עץ-חיים היא, לַמְּטַזְקִים בָּה" (משלי ג' י"ח), מי שדבוק בבורא, דבוק בתורה, דבוק בעץ החיים. כפי שאמרנו, זוהי התכלית, "ובו תִּדְבֹּק", ואפילו אם הוא בעצמו אינו דבוק בשם, אבל הוא דבוק ליהודי שדבוק בשם, או לחבורה שדבוקים בשם, אז גם עליו יש שמירה עליונה. לכן, בדרכה של החסידות, כל כך חשוב להכיר בצדיק ולהשתדל להידבק בו כמה שיותר. הוא המקור לשפע, המקור לדבקות בשם והמקור לשמירה העליונה.

מסיים ה'נתיבות שלום' ואומר, שנדב ואביהוא נפלו בכך שהאמינו בגדולתם, לימדו הלכה בפני רבם, ואיבדו בזה את השמירה העליונה. כל זה, דוקא במקום העדין ביותר, במרכז הבקרה של הבריאה, במשכן, ביום חנוכתו. זה מסביר איך הגיעו לכל אותם חטאים שמנו חז"ל, למרות גדולתם וקירבתם למנהיגי הדור. יתרה מזאת, לא רק שלא קיבלו על עצמם את המשפיע, אלא שגם התקשרות למקבל לא היתה להם, לא נשאו נשים, ולא היו להם ילדים.

כפי שאומר הרב שליט"א, שלחטאים יש משמעות רק כאשר אדם מתנתק משורשו, מנתק את עצמו מהשם ית'. כל עוד אנו דבוקים בשם, או במנהיגים שנתן לנו, כל עוד אנחנו יודעים בפני מי אנו צריכים לתקן, הרי אנו עדיין במסגרת של "עץ-חיים היא, לַמְּטַזְקִים בָּה", והתיקון יגיע, זה רק ענין של זמן ויגיעה. הסכנה האמיתית היא רק בעת הניתוק.

פגם בשלמות

לסיכום הענין, מוסבר בזוהר הקדוש שמותם נגרם מפני שלא היו שלמים. על מנת לשרת בקודש חייב הכהן להיות שלם. כהן לא יכול להיות בעל מום. נדב ואביהוא לא לקחו לעצמם נשים, וידוע שגבר ללא אישה נקרא פלגא גופא - גוף לא שלם. אמרנו גם שמיד לאחר מותם, נצטוו אהרון על איסור שתיית יין. אומר הזוהר, לכל בן אדם יש עלייה בשמחה בזמן ששותה יין ומיד לאחר מכן באה גם הירידה. כהן בעבודתו חייב להיות בשמחה תמידית. המפרשים שאומרים שציווי זה בא מפני שנדב ואביהוא היו מבושמים ביין, רומזים לכך שפגמו בשלמות השמחה.

השלמות מתגלה ביום השמיני

הפרשה נקראת שמיני, כפי שציינו בפתיחה - היום השמיני זה היה ראש חודש ניסן, היום בו הוקם המשכן סופית ובו שרתה השכינה בשלמות על עם ישראל. יום השמיני מראה על למעלה מהטבע. שבע זה מראה על המסגרת של כל הטבע. שמיני לא מופיע בטבע, לעתיד לבא, יהיה מושג כזה של יום שמיני. במסגרת

פרשת שמיני

הנוכחית כשנגמר היום השביעי מתחיל שוב יום ראשון. אין המשך בימות השבוע. מסביר הרב שליט"א, בטבע המוכר לנו משמשים שני הכוחות, אור וחושך. למעלה מהטבע כולו אור, אין חושך. ביום השמיני, גם בטבע, החושך ייהפך לאור. לכן כתוב שלעתיד לבא, "וְיָהִי, בַּיּוֹם הַהוּא; לֹא-יִהְיֶה אֹר, יְקָרוֹת יִקְפְּאוּן (וְקָפְאוּן)" (זכריה י"ד ו') - יהיה יקרות וקיפאון, לא יום ולא לילה. זאת אומרת, שיהיה יקרות - זה אור בהיר שברור לכל, וקיפאון זה מצב קשה, אנשים לא ידעו מה מביא להם היום הזה. היום שממש לפני הגאולה, ברגע הגאולה, אנשים לא ידעו, האם זה יום יקרות או יום קיפאון. מצד אחד, יראו שמוכרח להיות ישועה גדולה, אור גדול, מצד שני, יראו קיפאון, צרה גדולה מתרחשת, אלא שאז יבוא היום, "וְיָהִי יוֹם-אֶסֶד, הוּא יַגִּיד לָהֶם--לֹא-יּוֹם וְלֹא-לַיְלָה; וְיָהִי לְעֵת-עֶרְב, יִהְיֶה-אֹר" (זכריה י"ד ז'). בתחילה לא יבינו אם זה יום או לילה, ולבסוף ידעו שזה יום שלם שגם בערב יהיה אור, לא תהיה יותר מציאות של יום ולילה.

יום ולילה זה לא רק עניין של זמן, זה עניין שלכל אדם יש יום ולילה בנפש. הדברים הטובים, הבשורות הטובות, זה בשבילו יום. הדברים הכואבים, הייסורים זה בשבילו לילה. לעתיד לבא, יהיה רק יום, יום חדש שעוד לא היה במציאות של הבריאה. במציאות שלנו הלילה עושה הפסקה בין יום אחד למשנהו, גם הלילה חסר וגם היום חסר. העוצמה של היום זה כשהוא רצוף כל הזמן. זה יהיה רק לעתיד לבא. זה היום השמיני. יום של השכנת השכינה באופן תמידי.

השכינה זה לא דבר זמני זה מחויב להיות רצוף. לכן צריך להיות בשלמות, האדם צריך להיות כמו היום השמיני, שאין הסתרות, רק אור. צריך לב טהור ונשמה טהורה בכדי להגיע לזה.

הפרשה מוקדשת לרפואת גבריאל יהונתן בן איבון, ניר בן צילה, דנה בת רותי, איילין שילה בת מרגרט, בתוך שאר חולי עמו ישראל

השיעור מוקדש לעילוי נשמת גילה בת רחל ז"ל ת.נ.צ.ב.ה